TARİHE KONUŞMALAR

Nevzat Kösoğlu

Millet Meclisi'nde ve Askeri Mahkemede

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 189
KÜLTÜR SERİSİ: 46

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-975-437-088-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: 1987
5. BASIM

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: İmak Ofset

Baskı: İMAK OFSET BASIM YAYIN SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İstanbul / TÜRKİYE
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Nevzat Kösoğlu; 7 Ekim 1941 tarihinde Erzurum'un İspir ilçesinde doğdu. Liseyi Erzurum ve Karabük'te okudu. İÜ Hukuk Fakültesini ve İÜ İktisat Fakültesi Gazetecilik Enstitüsünü bitirdi. 1964 yılında gazeteciliğe başladı. Babıali'de *Sabah* gazetesinin Ankara temsilciliğini yaptı. Yedek subay olarak askerliğini yaptıktan sonra, avukatlık mesleğinin yanı sıra *Söğüt* dergisini çıkardı.

Ötüken Neşriyat'ı kuranlar arasında yer aldı ve yönetti. 1970 yılında Milliyetçi Hareket Partisi'nin genel sekreter yardımcılığına seçildi. 1977 genel seçimlerinde MHP'den Erzurum milletvekili olarak parlamentoya girdi. 12 Eylül 1980 İhtilali'nden sonra bir buçuk yıl tutuklu kaldı. Yayıncılıkla uğraştı. 14 ciltlik *Büyük Türk Klasikleri*ni yayınladı. Kültür Bakanlığı adına 30 ciltlik "Türkiye Dışındaki Türk Edebiyatları" projesini yürüttü. Türk Ocakları Eğitim ve Kültür Vakfı Başkanlığı yaptı. TBMM 2009 Yılı Üstün Hizmet Ödülü'ne layık görülen Kösoğlu, 10 Ekim 2013 tarihinde Ankara'da vefat etti.

İÇİNDEKİLER

Millet Meclisi'nde ve Askeri Mahkemede
Tarihe Konuşmalar / 13
•
Yeni Baskı İçin / 15
•
Birkaç Söz/ 19

MECLİSTE
1977-1980

Bakış 25
Batılılaşma Çevresinde 37
Kültür Siyaseti 46
Bir Millî Plan Anlayışına Doğru 55
Ruhumuzun Âhengi 77
Vitrindeki Mukaddes 85
Hep Aynı Za'fiyet 88
Millî Menfaat ve Rus Emperyalizmi 94
Hukukun Üstünlüğü I 101
II 107
III 113
Kanun Devleti I 118
II 126
III 132
Yönetim Haysiyeti 135

MAHKEMEDE
Sorgu -Aralık 1981-

A-Giriş 147
B-Türkiye'nin Son Onbeş Yılı 152
1-Anarşi Nedir? 152
2-Anarşinin Sebebi nedir? 154
3-12 Eylül Ne Diyor? 158
4- Sosyal Gerilimler ve İdeolojik Savaş 161
5- Bir Siyasî Parti Nasıl Tahrik Eder? 166
6- Bölücülük Ne Demektir? 175
7- Anarşinin Ulaştığı Boyutlar 179
8- Müesseselerin Hâli 184

9- Dünya Türklüğü 193
10- Millî Eğitim 195
11- Aksiyonda Olan Sağ 202
12- Ülkücüler Ne Diyor? 204
13- Marksistler Ne Diyor? 208
14- Sosyal Savunma Mekanizmaları Sosyal Refleksler 218
15- Anarşi ve Yaşama İrâdesi 224
16- Sapmalar Yahut İdealizasyon 236
17- Propaganda ve Hedefler 239
18- Faşizm Mankeni 244
19- İftiralar ve İbret Vesikaları 247
20- MHP'nin Tutumu 251
21- Barış Çağrıları 256
22- Türkeş'in Değerlendirmesi 263
23- Yaşanmış Tablolar ve Şehitler Alayı 267
24- Tuzağa Düşmemek 276
25- Dağa Çıkmak 277
26- Bir Tamim ve Uçurumun Kenarı 286
27- Gençlik Kolları Ne Diyor? 289
-C- 300
1- Partiler ve Eğitim 300
2- Komando Kampları 306
3- MHP'de Eğitim Geleneği 307
4- Gümrük Kapıları 312
5- Eğitimin Muhtevası 315
-D- 320
1- Çete ve La Jekond 320
2- İllegal Ne Demektir? 327
3- Referans Vermeye Yetkili Olmak 330
4- Siyasî Parti Nedir? 333
5- Baskı Grupları 334
6- Türkiye'de Durum 340
7- CHP Gençlik Teşkilâtlanmaları 342
8- Sendikalar 353
9 – CHP İlgilerinden Görüntüler 356
10 – Yurt Dışı İlişkileri 359
-E- 363
1 – Parti ve İstihbarat 363
2 – Propaganda ve İftira Tezgâhı 367
-F- 376
Kadrolaşma 376

Savunma
-10 Mart 1987-

Giriş....387
Kuvvet ve Hukuk....388
Atma Türkü....389
Adalet ve Siyaset....392
Usûl ve Esas....394
Hukuka Bağlılık....396
Teokratik Devlet....398
Yeniçeri ve Ulemâ....401
Şeriat Korkusu....404
Fetva Geleneği....406
Yargılanmamızın Sebebi....410

Millet Meclisi'nde ve Askeri Mahkemede

TARİHE KONUŞMALAR

Bu konuşmaların yapıldığı tarihlerden bugüne otuz seneden çok zaman geçti. Okuyucu tarafından hala aranması, içeriğindeki kalıcılıkla ilgili olmalıdır. Gerek Meclis'te, gerek Mahkemede anlattıklarımda, elbetteki güncel konulardan hareket ediyordum; ama her zaman için geçerli olabilecek kalıcı ilkeler doğrultusunda kalmaya da özen gösteriyordum.

1977 yılında Milliyetçi Hareket Partisi, Büyük Millet Meclisi'nde ilk kere grup kurmuştu. Yaptığım tüm konuşmalar grup adına idi. Bu yüzden de, Meclis'te ilk defa yükselen sesimizin, güncel olandan çok, milliyetçi düşüncenin kalıcı çizgilerini dile getirmesini istiyorduk. 12 Eylül 1980 darbesi ile tutuklanıp, askeri mahkemeye çıkartıldığımızda da, ayni dikkat ve duyarlıkla konuştum ve bütünüyle Milliyetçi Hareket'i savundum.

Konuştuklarım inandıklarımdı; bu gün, otuz yıl sonra, istikametimizin doğruluğuna o günden daha katı inanıyorum. Herkes farklı yorumlayabilir; ben, hareket için her şeyini vermeye hazır bir gençliğin, onun şehitlerinin ihlasına bağlıyorum. O ülkücüler, her çeşit acıyla süslenmiş bir millî destanı bize yaşattılar. Marksist sömürgeciliğin tuzağına düşenler, 1990'dan sonraki zorunlu uyanışlarının ardından bile ağıtlar yakmaya, geçmişlerini arındırma çabalarına devam ediyorlar. Bizimkilerin adını anan yok! Hala onlara çamur atılıyor! Bir kere daha baht utansın!

Bu kitabın yeniden yayımlanmasının bir sebebi de budur.

* * *

Yayınevi, Kitabın adının bu şekilde olmasını istedi. Doğrusu ben de yadırgamadım. Çünkü, ilk önsözde yazdığım gibi, bu konuşmaları yaparken günlük olandan çok tarihe bir not düşmek duyarlılığında idim.

Umarım öyle olmuştur.

2 Şubat 2010 Ankara

Yeni Baskı İçin

Bu kitaptaki konuşmaların en eskisi on beş, en yenisi beş yıl önce yapıldı. Bu arada, yalnız Türkiye'nin değil, tüm dünyanın çalkalandığı hızlı değişmeler yaşandı.

Bazı insanlar değişmeleri görmekte ve birçokları da, değişmeler karşısında insanların tavırlarını değerlendirmekte zorluk çekiyorlar. Bu yüzden, kitap yeniden yayıma hazırlanırken, birkaç noktaya kısaca dokunmanın yararlı olabileceğini düşünüyorum.

* * *

Zaman zaman dost meclislerinde kullandığım bir ifade ile, 1980 öncesi siyasî hareketimiz, aynı zamanda bir vatan-mukaddesat savunması idi. Ve, bu mücadelenin üslûbunu ne yazık ki, biz belirleyemiyorduk. Bunu yapamayışımız, biraz da olayın mahiyetinden geliyordu.

Biz, hem Türk milletinin geleceğine yönelik büyük heyecan ve ülkülerle yüklü, hem de milletimizin maddî ve manevî bütünlüğünü fiilen savunmak ıztırarında idik. Gelecek için büyük tasarılar, iddialar ileri sürerken, düşman bir ideolojinin fikrî yayılmasına karşı da savaşıyorduk.

Şimdi yeniden ve ibretle düşünüyorum; Biz, hem milletimizi bölmekle suçlandık, hem de onun için maddî-manevî büyüklükler peşinde olmakla… Baht mı utansın, yoksa herkes oturup bir kere daha mı düşünsün? Bu kitabın ilerdeki sayfalarında okuyacaksınız; "Kim benim yüreğime zincir vurabilir?" diye, bir kısım ülkülerimizi

sevgi çerçevesinden mahkemede savunmaya çalışıyorduk. Ya bu gün?

Bu gün dünyanın yüzü ne kadar da değişti…

Bu gün de, iddialarımızda ve savunmalarımızda bu kadar haklı, isabetli olabilişimize şaşıyorum… Biz bu kadar da akıllı, uzak görüşlü değildik; mârifet, kıblemizin doğru oluşundaydı ve katıksız imanımızda…

* * *

Sovyet İmparatorluğu çöktü; Birkaç yüz yılda bir rastlanabilecek bir olayı yaşıyoruz. Bugün artık, millî mukaddeslerimize yönelik yakın tehlike ortadan kalkmıştır. Bugün ne Allahsız, Kitapsız bir ideolojinin saldırganlığı, ne de Kars'ı Ardahan'ı isteyen bir tarihî düşman var. Hiç değilse şimdilik, Rusya da bütün diğerleri gibi dostluk ilişkileri içinde olacağımız bir komşu konumundadır.

Aynı anda, Türk dünyasının ufku alabildiğine ve birdenbire açılıvermiştir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti için çok büyük imkânlar ve o ölçüde ağır sorumluluklar ortaya çıkmıştır.

Türkiye bir yandan da büyük sosyal-iktisadî değişmeler yaşamaktadır. Ve Türk devleti dışarıdaki kem, içerdeki uykulu gözlere ve idraksizliklere rağmen, her gün biraz daha güçlenmektedir.

Bizim, bütün bu değişmeler içinde değişmeyen şeyimiz inancımız ve ölçülerimizdir. Siyaset yapanlar, değişmeyen bu iman ve ölçülerle değişen şeyleri görüp, değerlendirip, dünyayı yeniden kavrayıp hizmet yollarını çizmelidirler. Değişmeyi görmeyenler sadece başarısız değil aynı zamanda gülünç olurlar.

İnancı kavî olanların ölçüsü amelleridir. İkiyüzlülüğün çirkin patikalarından hiçbir büyüklüğe ulaşılamaz. Milletine cenneti vadetse bile, gayesi için her vasıtayı meşru sayan bir anlayış, ancak tarihimizi kirletir. Bu imanla,

bu ülküyü omuzlayacak olanlar dürüstlüğü siyasetin metodu ve siyaset adamının gücü haline getirmelidirler.

İman ve ölçülerini kaybedenlere gelince, onlar Kitabımızın dışına çıkmışlardır.

* * *

Yukarıda dokunduğum gelişmelerle ilgili olarak, Millî Eğitim ve anarşi konularında Büyük Millet Meclisi'nde yapılmış olan konuşmalar -yüz yirmi sayfa kadar- yeni baskıdan çıkartılmıştır. Çünkü bunlar artık güncelliğini kaybetmiştir ve inşallah bir daha hiç gündeme gelmezler.

* * *

Bu kitaptaki, "Savunma" bizi yargılayan önceki mahkeme tarafından, hakaretamiz bulundu ve savunmamdan ötürü, "Sıkı Yönetim Mahkemesine ve Türk Silâhlı Kuvvetlerine hakaret" iddiası ile mahkemeye verildim. Bir kısım üniversiteli bilirkişiler, mal bulmuş mağribler gibi, "suç vardır" raporları verdiler. Ancak, yargılandığım sivil Ankara Ağır Ceza Mahkemesi, beraatime karar verdi. Gerçekte de, içerik olarak suç yoktur; ama bazılarının hoşuna gitmeyen gerçekler, sivriltilmiş oklar olarak, gergin bir yaydan atılmıştır, o kadar. Niyet olarak da kastim hakaret değil, insan olarak ve bu milletin bir mensubu olarak sert bir uyarı idi. İnşallah, uyarı niteliği devam eder.

Selâm, sevgi ve saygılarımla.

6 Mayıs 1992 **Nevzat Kösoğlu**

Birkaç Söz

1980 öncesinin sıkıntılı günlerinde, karşımıza çıkan meseleleri ciddiye alır, gereken ağırlığı vererek işlemeye çalışırdım; içinde bulunduğumuz atmosferin de buna uygun olmasını isterdim. Tabiî ki, siyasî münasebetler ve hava çoğu kere gönlümüzün arzuladığı kıvamda olmazdı. Meclisteki insanların da etten-kemikten olduğunu, vatan sathındaki gerginliklerin buraya aksetmesinin de tabii olduğunu kabullenmekte zorluk çekerdik.

Bu yüzden zaman zaman, Meclis kürsüsüne çıkmayı canım istemezdi; bu ortamda kime, neyi anlatacaktım ve ne sonuç alacaktım? O zaman, arkadaşlarım -belki biraz da mizah katarak- tarihe konuş, fikirlerimizi zabıtlara yazdırmak için konuş, derlerdi ve konuşurdum.

Bu sebeple, özellikle bütçe konuşmalarımın aktüalite ile ilgisi çok zayıf olurdu; ülkücü-milliyetçi düşüncenin dünya görüşünü, kültür ve devlet anlayışını anlatmaya çalışırdım. Şimdi onları bir kitap içinde sunmaya karar verebilişim, biraz da bu özellikleri yüzündendir. Hele, konuşmaların tamamı alınmayıp, güncel ağırlıklı olanların ayıklanmış olması, geri kalanların yayınlanması fikrini güçlendirdi. Çünkü bunlar aktüel yahut siyasî olmaktan çok fazla, bir inanç çizgisine bağlı ve meselelerin prensiplerini tartışan düşünceleri ihtiva etmektedirler. Fakat yine de, mahkemeler olmasaydı, bu konuşmaları yayınlamayı herhalde hiçbir zaman düşünmeyecektim.

Kader çizgimizdeki sıra 12 Eylül ve Kirazlıdere Dil Okulu'ndaki tutukluluğumuza gelince, karşımıza, yüzlerce arkadaşımla birlikte benim de idam edilmemi isteyen bir iddianame çıktı. O günlerin havası içinde iddia gerçekten çarpıcı idi. Basın ve televizyon bu iddialar çevresinde yaman bir propaganda savaşı yürütüyorlardı. Biz ise, eli-dili bağlı olarak seyircilik hürriyetimizi kullanıyorduk. Böyle zamanlarda gerçek, çok az kişiyi ilgilendirir; acı duyanlar ve öfkelerini kusanlar vardır.

Aylar geçiyordu. Çıkartılacağımız mahkemede, şahıslarımıza ve hareketimize yöneltilen bu iddiaları cevaplandırmak söz konusu idi; fakat ben yine "can istemezliği"ne düşmüştüm.

Öyle ya, ortalık toz dumandı; kime, neyi anlatacaktım? Bir askerî hareketin savcısı iddia ediyor, aynı hareketin hâkimi sorguya çekiyordu; bunların bizim hakkımızda peşin hükümleri olmasa zaten bizi mahkemeye sevk etmezlerdi. Üstelik 'iddianame'yi görünce anladık ki, bu peşin hüküm, sokaktaki insanın bilgi ve mantık seviyesinde idi. Öyleyse, ben onlara neyi, nasıl anlatacaktım? Bir seminer yahut konferans vermeye çağrılmıyordum; "milleti kamplara bölüp, silâhlandırıp, birbirini kırdırmaktan" sanık olarak yargılanmaya götürülüyordum. Ayrıca, beni dinleyecek olanlar da, öğrenmeye susamış, genç ve ülkücü dimağlar ve heyecanlı yürekler değil, hakkımdaki hükmü, iddianame seviyesinde tezahür etmiş, asılmamı isteyen savcılar ile ayni peşin hükmün kurduğu mahkemenin hâkimleri idi. Ve ben kendi imanımın ölçüleri içinde verdiğim bir mücadelenin, onların ölçüleri ile hesabını verecektim. Bu, nasıl mümkün olur? Biz, yukarıda ve onun karşısındaki kürsülerde bulunanlar çok farklı ölçülerin, anlayışların insanları olarak görünüyorduk. Öyleyse kime, neyi niçin anlatacaktım ve nasıl anlatacaktım?

Kamuoyunu etkilemek, bir bakıma tatmin etmek düşünülebilirdi. Fakat kamuoyu hassasiyetleri ne kadar yüksek olursa olsun, o güne kadar önüne bir sürü yeni mesele sürülecekti; basının ne ölçüde ilgi göstereceği ise yapısından ve o günden belli idi.

Velhasıl, Allah'ın dediği olur, deyip, rahatıma bakmak, işime de geliyordu. O zaman arkadaşlarım, belki Meclis günlerini de hatırlayarak yine aynı şeyleri söylediler: Tarihe konuş, mahkeme zabıtlarına geçsin. Ve çok değerli dostlar maddî ve manevî yardımlarını sundular.

İşte, ikinci bölümü oluşturan konuşma, bu suretle zabıtlara geçirilen sorgumdaki yazılı metindir. Gerçi, aradan zaman geçmiş, kamuoyunu yeni bir sürü meseleler işgal etmişti, ama bu konuşma çok geniş ve heyecanlı bir ilgiye mazhar oldu. Bu ilgiyi, konuşmaya değil, orada anlatmaya çalıştığım hareketimizin bıraktığı derin ize yordum ve ben de heyecan duydum.

Burada, şunu da eklemeliyim; Meclis konuşmalarından, anarşi diye isimlendirdiğimiz konuya taallûk edenlerin tamamını bu kitabın dışında bırakmıştım. Fakat sorgudaki konuşmam ile bu konuşmalar arasında nerdeyse aynîyet gördüm; mecliste ne söylemişsem, mahkemede aynı şeyleri üslûp farkı ile tekrar etmişim. Bu, bana önemli göründü ve yer yer, ağırlıklı güncel unsurlar taşımasına rağmen, bu konuşmaları biraz da ibret düşüncesi ile kitaba aldım.

Savunmayı teşkil eden üçüncü bölüme gelince, bu, daha farklı ve kısadır. Aradan altı yıl geçtikten sonra savunma yapmaya çağrılmıştık. Doğrusunu isterseniz, bu sefer, tarihe konuşmak da "can istemezliği"mi yenemedi. Sadece, Türk tarihi ile yakından ilgilendiğim bir dönemde, söylenmemesi benim için pek ağır bir yük olacak ve mutlaka birileri tarafından yüksek sesle söylenmesi gereken bazı şeyleri, mümkün olan en kısa şekliyle söyledim ve bu kadarı yeter dedim.

Bu yüzden, savunmam tarihe değil, aktüel olana yöneliktir diyebilirim ve zamanı gelince şüphesiz o da tarih olacaktır. Ne var ki, işaret edilen meselelerin, sırf bir konuşmanın konusu olarak kalması ihtimali bana acı vermektedir. Çünkü milletimi seviyorum; onun imanını, ülkülerini paylaşıyorum; onu rencide eden düşünceler, tavırlar bana ağır geliyor.

Allah büyüktür…

10 Mart 1987 **Nevzat Kösoğlu**

MECLİSTE
(1977-1980)

Bakış

İNSANLIĞIN büyük bir yarış halinde olduğunu ve bu yarışın milletler mücadelesi olarak devam edegeldiğini görmekteyiz. Habil ve Kabil'den bu yana değişmeyen bir gerçek de, insan tekinin, bulunduğu cemiyet içindeki yaşama ve mutlu olma kavgasıdır.

İnsan başarılarının hemen her sahasında devam eden bu mücadelede, tarih boyunca daima ezen zalimler ve ezilen mazlumlar olagelmiştir. Ama biz, bu tasnifi, bir sistemin tutuculuğu içinde sınıfların kavgası olarak genelleştirmiyoruz. Böyle bir tasnifin, hele dünyamızın asrımızda geçirdiği acı tecrübelerden sonra gayri ilmî ve gerçeğin çarpıtılması olduğunu görmüş bulunuyoruz.

Ezilen insanlar vardır, ezilen sosyal gruplar vardır ve ezilen milletler vardır. Ve tarihin her devrinde, dünyanın ve o cemiyetin bünyesine göre bunlar farklı farklı olmuşlardır. Biz bu ebedî mücadelede değişmeyen iki ana unsurun fert ve millet olduğunu görüyoruz. Zaman içindeki tezahür tarzı ve unsurları değişse de millet dediğimiz vakıanın devam ettiğini ve kültür taşıyıcı içtimaî birim olarak kaldığını görmekteyiz. Bunun içindir ki, bizim başlangıç noktamız insan ve millettir. Bunlar dışındaki her içtimaî birim değişken ve gelip geçicidir. Bu hareket noktasıyladır ki, hangi ölçülerle yapılmış olursa olsun millet içinde hiçbir ayırım kabul etmiyoruz. Adı ne olursa olsun bu tarz ayırımlara dayanan bütün ideoloji ve disiplinleri reddediyoruz.

İçtimaî ve iktisadî farklılaşmalara ideolojik pencereden değil, ilmî açılardan bakılması gerektiğine inanıyoruz. Maksadımız ise, bu farklılaşmalardan ötürü fertlerin veya zümrelerin birbirini ezmesine, istismar etmesine imkân vermemektir; her ferdin maddî ve manevî gelişmesinin, saygıdeğer bir şahsiyete ulaşmasının içtimaî vasatını hazırlamaktır. Çünkü iktisadî ve içtîmaî farklılaşmaların doğurduğu zümreleri değil; insanı, insan şahsiyetini, uğrunda mücadele edilecek bir değer olarak telâkki ediyoruz.

Bizim milliyetçilik anlayışımız, Anayasanın dibacesinde yer alan milletin bütün fertlerini kaderde, kıvançta ve tasada ortak, bölünmez bir bütün halinde millî şuur ve ülküler etrafında toplayan ve milletimizi dünya milletler ailesinin eşit haklara sahip şerefli bir üyesi olarak millî birlik ruhu içinde daima yüceltmeyi amaç bilir.

Milliyetçiliğimiz ayırıcı değil bütünleştiricidir; ayrılıkları reddeder. "*Vatan bir, bayrak bir, devlet bir ve kitap birdir*" diyen bir zihniyetin temsilcileriyiz. Ve inanıyor, uğrunda mücadele ediyoruz ki, istikbaldeki büyük mutluluklarımız ve heyecanlarımız da birlikte olacaktır.

Yıllardan beri bu çatı altında bile nice ağır itham ve affedilmez iftira sağanakları altında kalan Milliyetçi Hareket Partisi olarak açık yüreklilik ve kesinlikle ilan ediyoruz; bin yıldır birlikte yaşayan, aynı tarihi yapan, omuz omuza savaşan, aynı şeylerle gülüp ağlayan ve aynı mukaddesler peşinde koşan insanlarımızın birliğini korumak, uğrunda en çetin mücadeleleri göze alabileceğimiz vazgeçilmez bir değerdir.

Milliyetçilik anlayışımız içe kapanık değil, kendi mukaddeslerine sahip olarak hayata açık ve atılgandır. İnsanlığın fikrî ve teknik gelişmelerine açık; ama bu gelişmeleri kendi değerleri açısından yorumlamak iddiasındadır. Yani, varlığı kendi öz kültürümüzle kavramak dâvâsındayız.

Kelimelerin sihrine kapılmış, sarhoş çocuklar gibi yalpalayıp duran Türk düşüncesi yaratıcı tefekkür seviyesine ancak bu yolla ulaşabilecektir.

İnsanlık kültürüne orijinal, şahsiyetli renkler katmamız ancak bu yolla gerçekleştirilmiş millî üslûplarla mümkün olacaktır. Bunun içindir ki, düşüncemiz her türlü yabancı ideolojiye, izm'e, -bir mütefekkirimizin ifadesiyle- idrakimize giydirilen bu deli gömleklerine karşı düşüncede bir isyan, bir şahsiyet ve bir millî haysiyet ifadesidir.

Türk milletinin dâvâsı, daha çok maddî gelişmelere işaret eden bir kalkınma hadisesi değil, topyekûn bir yükseliş mücadelesidir. Bu mücadeleyi madde ve mânâsıyla bir bütün olarak ele alıyoruz. Söz konusu olan maddî imkânlarımızın artırılması, âdil bir cemiyet nizamı içinde ruhî muhtevalarımızın zenginleştirilmesidir. Sonuç olarak Türk Devletini güçlü, Türk insanını mutlu kılmaktır.

İnsanlığın büyük yarışında ön saflara geçebilmemiz, zalimlere karşı hakkı savunabilmemiz, ancak ruhî ve maddî zenginliklerimizi artırmak ve millî bir üslup içinde ortaya koymakla mümkün olabilecektir.

Bugün ulaşılmış bulunan sosyal devlet telâkkisi, tarihî "Devlet baba" anlayışımızın ifadesi olmaktadır. Bu anlayışta vatandaş, kutsal bir emanettir ve devlet vatandaşının maddî ve manevî gelişmesinin imkânlarını hazırlamakla mükelleftir.

Memnuniyetle ifade ediyoruz ki, özellikle 1961 Anayasasından sonra fertlerin iktisadî istismarının önlenmesi, asgarî geçim seviyesine ve gelecek emniyetine kavuşturulması, hakların sosyal muhtevalar kazanması yönünde müspet zihniyet gelişmeleri olmuştur.

Fiilen ve kemaliyle gerçekleşmesi konusunda ise, yapılanlara bakarak hiç değilse ümidimiz vardır; ancak ferdin ruhî ve zihnî gelişmesi ve korunması sahasında devleti-

mizi fiilen anlaşılmaz bir vurdumduymazlık tavrı içinde görmekteyiz.

İnsanımızın ruhî ve ahlâkî kıymetlerinin yağmalanması, kirletilmesi, onun şahsiyetinin yozlaştırılması karşısında devletimiz suskun yahut çok beceriksizdir; Milliyetçi Hareket Partisi olarak bu tutumu tasvip etmiyoruz.

İstismar zulümdür. İster bir ferdin, ister bir zümrenin yahut milletin olsun, insanlığın ulaşmış olduğu bugünkü düşünce seviyesinde biz, her türlü istismar ve zulmü tel'in ediyoruz. Sadece kendi cemiyetimiz için değil, bütün insanlık camiası için hak ölçüleri içerisinde güzel dileklerimiz vardır.

Milliyetçi Hareket Partisi, bu bakımdan idealisttir; ama meselelerin değerlendirilmesinde ve çözüm getirirken hiçbir zaman ayağını katı topraktan ayırmaz.

Bugünün meselelerine yaklaşırken, milletimizin iki yüz yıldır Batı'nın kültür ve iktisadî emperyalizminin çemberi içinde mücadele ettiğini bilmek zorundayız. Emperyalizmlerin metotları değişmiştir, ama zihniyetleri hep aynı kalmıştır. Maskeler her zaman değişebilir, ama gerçek yüz daima kuvvete tapan bencil zihniyettir. Emperyalizmlerle mücadele, ancak güçlü, düşünce istiklâline ve millî hassasiyetlere sahip olmamızla mümkün olabilecektir.

İktisadî emperyalizmi reddederken hemen bütün siyasî partilerimizi, hiç değilse lâfzen ittifak halinde görüyoruz. Söz gelişi; 1838 Ticaret Anlaşmasının Türk sanayi ve iktisadiyatını mahveden emperyalist bir düzenleme olduğunu söylerken hep beraberiz. Bir Mister White ortaklığının krom madenlerini nasıl sömürdüğünü okurken birlikte isyana kapılıyoruz. Ama kültür emperyalizmi konusundaki hassasiyetimize bir kısım partiler katılmamaktadırlar. Bu iki emperyalizmin iç içe geliştiğini ve birbirini tamamladıklarını kabul etmemektedirler. Meselâ; Robert Kolej'in

veya diğer yabancı okulların emperyalizmin ileri karakolları olarak kurulduklarını kabulde güçlük çekmektedirler. Emperyalist kültürler karşısında kendi varlığımızı, kendi öz kültürümüzün şahsiyetini koruma kavgasını verdiğimiz zaman da bizi çağ dışı ilân etmektedirler.

Milliyetçi Hareket Partisi emperyalizme karşı çıkarken, hem iktisadî sömürüyü, hem de kültür köleliğini reddetmektedir. Bunlardan birinin ihmal edilmesini bilgisizlik yahut bir aldatmaca olarak telâkki etmekteyiz.

Millî kültürümüze sahip çıkmakla onu çağın şart ve imkânları içinde ihya etmek ve hâkim kılmakla her türlü emperyalizme karşı en köklü mücadeleyi vermiş olacağız. Sadece hukukî mânâdaki düşünce hürriyetini değil, yabancı kültürler karşısındaki düşünce istiklâlimizi de ancak böylece kurtarabiliriz. Zihinlerdeki ve ruhlardaki emperyalist zincirleri ancak böyle kırabiliriz.

İktisadî emperyalizme karşı ilim ve tekniğin imkânlarını ancak bu düşünce ve ruh istiklâline kavuşmuş olan yöneticiler kullanabilirler. Yaratıcılıktan mahrum, Garb'ı aktarmaktan başka fazileti olmayan "müstağribler" bu yükün altından kalkamazlar. Yabancı kültür ve telkinlerin şahsiyet verdiği insanlar, bir emperyalizmin sömürdüğünü, ancak bir başka emperyalizmin haber vermesiyle farkına varabilirler. Ve bir emperyalizmden kaçarken, bir başka emperyalizmin ağına düşme tehlikesi içinde olurlar. Çünkü düşünce istiklâline ve hür değerlendirme imkânına sahip değillerdir.

Yaşayan bir mütefekkirimizin, son asır Türk aydınlarını Batı'nın Yeniçerileri olarak tavsif etmesini yanlış bulmuyoruz. Kendi öz çocuklarımız dün Batı'nın, bugün Uzak Şark'ın yahut Kuzey'in Yeniçerileri haline sokulmaktadır. En kıymetli varlıklarımız gidiyor, en büyük zenginliklerimiz, yani insanlarımız başka milletlerin, emperyalistlerin emrine giriyor. Bu oluşa niçin hep bir-

likte isyan halinde değiliz? Bu gidişe bugüne kadar "dur" diyememişiz? Bu ağır tarihî vebali Yüce Meclisimiz de omuzlarında hissetmek zorundadır.

Milliyetçi Hareket Partisi, "Türk milleti titre ve kendine dön" derken, sadece gençleri heyecana getirmek hevesinde değildir. Onları düşünce istiklâline, her türlü emperyalist telkinleri aşan zihnî bağımsızlığa ve kendi şahsiyetlerini bulmaya çağırmaktadır. İnsanlığın süregelen mücadelesi içinde ayakta kalmak için, güçlü ve mutlu olabilmek için kendi üslûbumuzu kurmak zorunda olduğumuzu ifade ediyorum. İnsanlığa bir şeyler verebilmenin taklit veya kopyacılıkla değil, millî üslûbumuzu sunmakla mümkün olacağını söylüyorum.

Kültür emperyalizminin perişan ettiği düşünce hayatımız insicamsız, şahsiyetsiz birtakım kelimelerin oyuncağı haline geldi. Nice yıllar var ki, cebimizde unuttuğumuz anahtarı bir başkasının cebinde aramak şaşkınlığı içindeyiz. İzninizle, bir sanatçı mütefekkirimizin mefhumların kurbanı fikir hayatımız hakkındaki bir mesajını okuyacağım:

> Mefhumların kâh gülünç, kâh korkunç maskelerle raksettiği bir karnaval balosu fikir hayatımız. Tanımıyoruz onları. Nereden geliyorlar bilen yok! Firavunlara benziyorlar. Kalabalığa çehrelerini göstermeyen firavunlara, ve aydınlarımız o meçhul heyulalar için ehramlara taş taşıyan birer köle.

İşte bugün tehlikesini yaşadığımız çatışmalar ve çelişmeler yığınının temelinde bu emperyalist çekişmeler vardır. Türk üniversitelerini, Türk gençliği ve işçisini kölelik zincirlerine vurmaya çalışan emperyalizmlerin ideolojik saldırıları karşısındayız. Batı emperyalizminin kültür zincirlerine vurulmuş olan zihinler bugün Rus yahut Çin emperyalizmlerinin çemberine meyil etmektedirler. Marksizm, bazı emperyalist milletlerin basit bir aracı haline gelmişken, nice aydın geçinenlerimiz bu sade gerçeği

MAHKEMEDE

Sorgu
Aralık 1981

A-Giriş

BU İDDİANAMENİN iddiasını ele alış ve takdim ediş tarzında ciddî hatâlar var. Bu sebeple, iddianın bu tarzı içinde meseleleri ele almakla, sağlıklı hukukî neticelere varmamız mümkün olmaz. İddia, yarattığı bir hayalle boğuşuyor ki bu hayâle, biz de, kamuoyu da, yabancı değilizdir; çünkü o, yıllardan beri Marksist propagandacıların kendi perspektiflerinden kamuoyuna aksettirmeye çalıştıkları gölgemizdir. Biz burada, belli ölçüler içinde gerçek varlığımızı anlatacağız; çünkü hukuk gerçek kişilerle uğraşır. İddia da bunu yapmalıydı. Ama yapmamış veya yapamamış.

Ne yapmış?

Bilindiği gibi hukukta tüme varım mantık metodu kullanılır. Münferit delillerden nihaî hükme varılır. İddia makamı, elinde bulunan delil dediği şeylerin böyle bir değerlendirmesini yapmadan, önce hükmünü vermiş, ihtilâlcilik üzerine bir şablon hazırlamış; sonra gerçeği buna uydurmaya çalışmış. Önce sanıkların fikir ve zihin yapısını yani milliyetçilik düşüncesini almış, bir tarihçe yaparak bize kadar gelmiş. Ve böylece, ister istemez, milliyetçilik düşüncesi doğuşundan itibaren faşist yahut ihtilâlci bir anlayış olarak takdim edilme şanssızlığına düşülmüş. Benden önce konuşan arkadaşlarım gösterdiler ki, Gökalp'ten Atatürk'e kadar herkes bu talihsiz ithamdan nasibini almış.

Sanırım, bu fâhiş hatâya, biraz da, Marksistler hakkında hazırlanmış bulunan iddianamelerin örnek alınması sebebi ile düşülmüş. Meseleyi hâza iyi niyet açısından düşünsek, milliyetçilikle Marksist düşünce arasındaki ve bu iki düşünce sisteminin fikir-eylem ilişkilerindeki tutumları arasındaki devâsâ farkı fark edemeden bir iddianamenin hazırlanmış olması, aynı zamanda da 12 Eylül'ün bir şanssızlığı olmuştur. Çünkü, her hareket gibi 12 Eylül hareketinin de, başarısı için muhtaç olduğu kamuoyunu ve hakkı olan ve hazır olan kamuoyunu, bu iddia aylardan beri, cirminin yettiği kadar tahrip etmiştir, etmeye devam etmektedir. İleride bu hususa yine dokunabilirim.

İddia, bilmek zorunda idi ki, Marksizm, fikrinin mahiyeti, muhtevası itibariyle ve doğuşundan itibaren ihtilâlcidir. Bu düşüncenin fikir babasından sokakta afiş asanına kadar hepsi ihtilâlcilik talim ederler ve dünyanın her yerinde bu böyle olmuştur. Ancak, 1967'lerde, Rus Komünist Partisi'nin yanılmıyorsam yedinci kongresinde, eğer imkân varsa, ülkelerin demokratik yollardan da komünizme geçebilecekleri görüşü benimsenmiş ve ilân edilmiştir. Türkiye'de bir siyasî parti liderinin, eylemci solcu gençleri, Ho Şi Minh'in, Çe Guevera'nın önünde kilitli kapılar vardı, onlar bu kapıları kırmak zorunda kaldılar. Bizim ise önümüzde kilitli kapılar yok, kapının tokmağını çevirdik mi açılıverecek, diye ikazı bu gelişmelerin ışığında olmuştur.

Belki yeri gelmedi ama esefle ifade edeyim ki, iddianame de sol eylemcileri aynı üslûpla ele alıyor. Bu yıllardan sonra özellikle Avrupa komünizminin eylem ve literatüründe bazı değişmelerin olduğunu ve giderek Örokomünizmin ortaya çıktığını görüyoruz.

Bu gerçekler karşısında, metodu ve geleneğinde ihtilâlcilik olan Marksist fikre bağlı eylemler için hazırlanan iddianamelerin, düşüncenin tarihçesinden başlaması ta-

biî seyri ve aksiyon geleneği içindeki yerine oturtularak, hukukî tavsifin en kuvvetli gerekçesi olmaktadır. Ayrıca, düşüncenin ihtilâlci karakteri sürekli olduğu ve fakat ancak fırsat bulduğunda ortaya çıkabildiği için, bu tarz tarihi bağlar kurmak zarûreti olmaktadır. Ve nihayet Marksizm, propagandasını devletimizin yasak ettiği bir fikir, milliyetçilik ise devletin temeli ve eğitiminin ana ilkesi…

Aynı iddianame metodunu milliyetçiliğe de uygulamaya kalktınız mı, daha ilk kelimesinden yakışıksızlıklar başlar. Çünkü milliyetçilik düşüncesinin tarihini bilenler ve hâlen dünyamızdaki etkilerini takip etme fırsatını bulabilenler bilirler ki, dünyada da Türkiye'de de, dün de bugün de, milliyetçilik, sadece milletin siyasî istiklâlini kaybettiği zamanlarda ihtilâlcidir. Mustafa Kemal bir milliyetçi idi ve ihtilâlci idi; çünkü bir kurtuluş mücadelesi veriyordu. Siyasî istiklâl kazanıldı ve Mustafa Kemâl, yine milliyetçi ve fakat ihtilâlci değil inkılâpçı Atatürk oldu. O günden beri de milletlerin istiklâli için mücadele veren bütün Asya ve Afrika ülkelerinin liderleri hem milliyetçidir, hem ihtilâlcidirler. İstiklâl mücadelesinin verildiği devrelerde bu ikisi öyle ayrılmaz vasıflardır ki, silâhsız mücahit Gandi büyük bir ihtilâlcidir ve Marksist düşünceye sahip fakat istiklâl mücadelesi veren liderler de milliyetçidir.

Böyle bir istiklâl mücadelesinde Marksist lider, ideolojisinin enternasyonalci sınıfçılığına rağmen, tavır olarak milliyetçi olmaya mecbur, mahkûm olmaktadır; çünkü bir sınıf adına istiklâl mücadelesi yapılamaz, bu teorik bakımdan da, pratik açıdan da muhal bir şeydir ve görülmemiştir. İstiklâl mücadelesi bir millet adına yapılır; millet gerçeğinin ideolojisi ise, enternasyonalcilik veya sınıfçılık değil milliyetçilikdir. İşte bunun için, böyle bir mücadeleyi yürütenler, milliyetçi tavır içinde olmaya mecburdurlar.

Siyasî istiklâle kavuştuktan sonra milliyetçilik, demokratiktir. Kültürel ve iktisadî emperyalizmden kurtulmak

için, son derece kavgacı ve ataktır ama rejime karşı saygılıdır, mücadelelerini onun imkânları içinde sürdürür. Bu konuda yeri gelirse belki ileride bir iki söz daha söyleriz.

Meselenin, ifade ettiğim tarz içinde takdimi, iddiayı zor durumlara düşürmüştür. İthama bir zemin bulabilmek için, bütün düşünce ve hareketlere Marksist propaganda açılarından bakmak zorunda kalınmıştır. Ancak, bu da yetmemiş, düşünceler ve kitaplar akıl almaz bir tarzda tahrif edilmiştir. Bu da yetmemiş, bize ait olmadığı apaçık olan yazı ve evraklar bize aitmiş gibi takdim edilmiş, yorumlar yapılmıştır. Ne yazık ki, bu iddianame, hukukî bir vesika değil, siyasî muarızlarımızın hiçbir zaman cesaret edemedikleri bir üslûp ve muhteva içinde kalitesiz bir propaganda broşürü haline getirilmiştir. Gerçi, hukukî bakımdan gövdesiyle birlikte kökleri de havada kalmış bir ağaç gibidir ve sanıklar için rahatlatıcıdır ama kendinden ve fiillerinden kuşku duymayan insanlar için böyle rahatlıklara ihtiyaç yoktur.

İddianın ne yapması lazımdı? Cevabı basit. Öfkesini, peşin hükümlerini bir kenara bırakıp, hukukumuzun emrettiğini yapması lâzımdı. Mademki tahkikat açılmak gerekmiştir; eldeki delil denilen şeyler tek tek değerlendirilir ve bunlar iddiayı nereye götürüyorsa orada durulur. Böyle bir hukukî çalışma da, milliyetçilik düşüncesinin tarihinden başlamaz. Türkiye'nin onbeş yıllık tarihinden başlar. Türkiye'yi 12 Eylül'e getiren sosyal ve siyasî vasat çizilir, MHP'nin ve milliyetçilerin yeri dürüstçe belirlenir; eğer muhakeme edilmeleri gerekiyorsa, bu gene yapılır.

Şimdi, ben bunu çok kısa hatlarla yapmaya çalışacağım. Doğrusunu isterseniz, uzun uzun anlatmak istemeyişim; sadece mahkemenin sabrını istismar etmemek endişesinden değil; içimden de gelmiyor, o hevesi duyamıyorum. Çünkü anlatacağım şeyler yeni değil, hepimiz birlikte yaşadığımız gibi, yıllardan beridir de, ben ve ar-

kadaşlarım bunları anlatıyoruz. Yıllarca, heyecanla, inançla kitlelere anlattık, aydınlara anlattık, köy odalarında, ihtiyarlara, meydanlarda gençlere anlattık, televizyonlarda anlattık, meclis kürsülerinde anlattık; gele gele ancak huzurunuza gelebildik… Bu işte bir tuhaflık var… Bir bakıma düşünüyorum, ben bunca yıldır anlatıp da anlatamadığım şeyi, şimdi birkaç saat içinde, kime, nasıl anlatıp da inandıracağım? Öbür yandan bakıyorum, Millî Güvenlik Konseyi, benim aman elden gidiyor, aman dikkatli olalım dediğim her şeye sahip çıkmış, onları emniyet altına almaya çalışıyor, meselelere bakışı, hassasiyetleri benim uğrunda mücadele ettiğim şeyler. O zaman rahatlıyor ve milletim adına emniyete kavuşuyorum. Fakat öyle zannediyorum ki, 12 Eylül'ün tarihini yazacak olanlar, bu iddianame ile de ilgilenecek olurlarsa bazı meseleleri açıklamakta zorluk çekeceklerdir.

Ben her şeye rağmen, bir vazife duygusu ile açıklamalarımı yapacak ve iddianame karşısında delillerimi sunmuş olacağım.

B-Türkiye'nin Son Onbeş Yılı

1- Anarşi Nedir?

KONUMUZ bakımından anarşi, nihaî gayesi itibariyle devleti ve onun nizamını hedef alan şiddet hareketlerini ifade eder. Bu gayeye yönelik olmayan hiçbir hareket, mahiyet ve vüs'ati ne olursa olsun anarşi değildir. Bu bakımdan yakın zamanlarda Avrupa'nın bazı yerlerinde görülen ve terör adı verilen; psikolojik bakımdan bazı buhran ve tatminsizliklerin doğurduğu, serseri, sapık enerji boşalımları ele aldığımız açıdan anarşi değildir. İki kabile veya köy arasında çıkan çatışmada yüzlerce insan ölmüş olsa bile bu anarşi değildir. Şiddet hareketi ancak, devlete ve onun nizamına yönelirse anarşi olur. Kanunların suç saydığı her fiil suçtur. Ancak bu fiilin kasti Devlete yönelikse, bu anarşidir.

Aynı zamanda, ceza kanunumuzun devlet aleyhine cürümler faslının esprisini ve gerekçesini de aksettiren bu tarif son derece önemlidir. Meselenin hukukî değerlendirmesini şüphesiz ki, tahkikatın daha sonraki safhalarında yapacağız. Burada tarif verişim, siyaset ve idare hayatımızda, ülkemizin karşılaştığı başarısızlık ve oyunların çoğunun, sıhhatli bir tarife ulaşamamış yahut kabul ettirememiş olmaktan doğduğuna işaret etmek içindir. Böyle bir tarife ulaşılması, anarşiyi besleyen güçler tarafından kasten engellenmiştir. Böylece, hâdiseyi doğru teşhis etmesi gereken fert ve müesseselerin idrakleri örtülmüştür. Bu durumun

doğurduğu ilk büyük şanssızlık tarafsızlık hastalığıdır. Devletin en kutsal hukukî tavrı olan tarafsızlık, çarpıtıla çarpıtıla, ilâçla hastalık arasında doktorun tarafsızlığı derecesinde komik ve tehlikeli bir pozisyona sıkıştırılmıştır. Anarşi tarifinin, devlete ve onun nizamına yönelme kasti, açıkça ortaya konulabilseydi bu duruma düşülmezdi. Çünkü devletin tarafsızlığı, vatandaşların hukuku karşısındaki tavrı bakımındandır. Devlet kendine yönelen tehlike karşısında nasıl tarafsız olur? Meseleyi sadece dar ceza uygulaması açısından değil, bütün bir yönetim ve siyasî tavır olarak düşünmeliyiz. Devlet bir tehdide mâruz iken, onu korumakla görevli olanlar, bir kaçış mekanizması olarak tarafsızlığı kullanmışlardır. Devletin temelleri dinamitlenirken, sorumlular, "sağa da karşıyım, sola da karşıyım" deyip, vazifesini yapmış insanların huzuru içinde evlerine çekilmişlerdir. Devletin yanında yer alması gereken güçler, böylece, daha başlangıçta saf dışı edilmiş oluyorlardı.

Halbuki anarşide daima ve sadece iki taraf vardır; birisi ona sahip çıkan halkı ile, organları ile devlet, öbürü anarşisttir. Birisi kamuoyu oluşturması, propagandası ve ateşli silâhıyla saldırandır, öbürü korunan, korunması gerekendir. Gelin görün ki, devlet kendisine saldırana karşı, kendi savunma güçlerini tarafsız ilân etmiştir. Bu hâkimin sanık karşısındaki tarafsızlığı değildir. Devlet siyasetinin anarşi karşısındaki ürkütücü tarafsızlığıdır. Marksizmi telkin edenle, milliyetçiliği öğreten öğretmenler karşısındaki tarafsızlıktır. Ben halkın polisiyim, egemen güçlerin sömürü aracı olan devletle mücadele etmek görevimdir diyen polisle, devletin polisiyim, kanunları uygularım diyen polis arasında tarafsızlıktır. Ve herhalde dünyanın hiçbir yerinde görünmemiş bir hâdisedir. Eğer sağlam bir idrak onbeş yıl önce devlete hâkim olsaydı, bugün onbinlerce Türk insanı marksizmin kurbanı olarak hapishaneleri doldurmazdı; biz de burada olmazdık.

2-Anarşinin sebebi nedir?

Anarşi, tarih kadar eski olan emperyalizmin çağımızda kavuştuğu yeni hüviyet ve vasıtaların bir mahsûlüdür. Siyasî hüviyet kazanmış olan milletler daima, güçlerinin yettiği kadar kendilerinden olmayanları sömürmeye çalışmışlardır. İnsanlık tarihinin realitesi budur. İnsanlar, insanları, bazı sosyal zümreler diğerlerini, bazen de devlet insanı, bâzen bâzı gruplar devleti kendi menfaatlerine sömürmeye çalışmışlardır. Bir bakıma hukuk, din, ahlâk, devlet gibi müesseseler, bu istismarları önlemek ve insanlık özlemlerine cevap verecek âdil bir nizam kurmak için var olmuşlardır. İşte bu istismar halinin millî hudutlar dışına taşanına emperyalizm adı verilmiştir.

İnsanlık tarihi boyunca, bu istismarın muhtevası, köle olarak kullanmaktan, ince hesapla ticarî anlaşmalar yapmaya kadar değiştiği gibi, emperyalizmin kullandığı vasıtalar da değişmiş, usûller incelmiştir. Geçen çağlarda ordusunun başına geçen komutan, gücünün yettiği ülkeye girer, işgal eder, kölelerini, ganimetlerini alırdı, böylece emperyalizm de gerçekleşmiş olurdu. Asrımızda mesele bu kadar sâde ve basit değildir. Sanayi inkılâbının doğuşu ve kapitalizmin Batı Avrupa'da gelişmesiyle birlikte, sistemli bir devlet siyaseti olarak, kültür emperyalizminin geliştiğini görüyoruz. Bunun temeli şudur: Emperyalist devlet sömüreceği ülkenin aydınlarını etkilemek, onların fikrî ve zihnî formasyonlarını kendi istediği kalıplara sokmak suretiyle o ülke üzerindeki emellerini, yani istismarını, telkin ve ikna yoluyla ve zahirde çok tabiî görünen siyasî ve iktisadî münasebetler içinde gerçekleştirmektedir. Bugün artık eski mânâsını büyük ölçüde yitirmiş olsa da, Türkiye'deki yabancı okulların maksadı bu idi. Ve bu husus, yabancı devletlerin yayınlanan bazı gizli belgelerin-

den, bu mektepleri kuranların hatıralarına kadar binlerce vesikada ifade edilmiş ve artık avamî bilgiler seviyesine gelmiştir. Osmanlı sanayiini mahvettiğinde, bütün ilim adamlarımızın müttefik olduğu 1838 ticaret anlaşması ilgi çekici bir örnektir. Padişahı, bu antlaşmayı imzalamaya zorlayan Tanzimat ricali, Osmanlı düşmanı yahut hain değildi. Sadece ticaret serbestîsinin, İngiltere'yi kalkındırdığı gibi Türkiye'yi de kalkındıracağına inandırılmış idiler. Sanayi hareketinin İngiltere'deki durumu nedir, üretim seviyesi nedir, dış Pazar ihtiyacının boyutları nedir, Osmanlı sanayinin durumu nedir? Gibi zaruri soruları kendi milli menfaatleri açısından, düşünce istiklâli içinde değerlendiremiyorlardı. Çünkü İngiliz kültür ve etkisi altında idiler, onların doğru dediğini, kendileri için de doğru zannediyorlardı. Asrımızda haberleşme ve yayın vasıtalarının gücü, dünyanın daralması dediğimiz hadise, kültür emperyalizmi dediğimiz meseleye artık bambaşka boyutlar kazandırmıştır. Biz onu burada bırakıyoruz. Marksizmin milletlerarası siyasî bir güce ulaşması, bir devletin nizâmı haline gelmesi, emperyalizmde yeni bir tarz ve imkânın gelişmesine yol açmıştır. Bu, ideolojik saldırı ve savaştır.

Bilindiği gibi Marksizm, kitabî olarak, milliliği tanımayan belli bir millete değil, bütün insanlara hitab eden, belli bir milleti değil, bütün dünya işçilerini birleşmeye ve ihtilâle davet eden bir doktrindir. Yani bu düşüncenin yapısı, muhtevası ve hedefi, millî değil enternasyonaldir. Kitabî hükümlere nazaran, bir yanlışlık eseri Marksist ihtilâl, İngiltere veya Almanya'da değil de Rusya'da gerçekleştikten ve nizamını kurduktan sonra, bu ülke dünya ihtilâlciliğinin öncülüğü görevini üzerine almıştır. Ve dünyanın her ülkesinde Marksist ihtilâller hazırlamak, onları beslemek, eğitmek ve başarıya götürmek bu ülkenin vazifesi olmuştur. Bu konuları açıklayan her türlü, neşriyat